

Много девойки ~~привличаха~~ ^{привличаха} чувствуваха презъ тоя день устременият върху тѣхъ очи, които мѣрѣха ръста имъ, обхващаха внимателно очертанятия на снагитѣ имъ, изследваха подробно лицата, ~~цвѣта~~ ^{цвѣта} на коситѣ, веждитѣ и очитѣ имъ, взираха се въ облѣклото и ^{се}стремѣха да проникнатъ дори презъ дрехитѣ и забрадкитѣ имъ, та да проучатъ, измѣрятъ и преценятъ всичко. Вълнение трептѣше въ сърдцата на ~~кметитѣ~~ ^{кметитѣ} момичета, но тѣ си спомняха въ тоя часъ всички поуки на майкитѣ, бабитѣ и лелитѣ си, дълбоко въ душитѣ имъ оживѣваха и отекваха отдавна чути и забравени одумки ~~за девойки, които не сж се държали~~ ^{както трѣба}, и тѣ храбро потисскаха вълнението си, играеха и пристѣиваха просто и крѣшно, и сдържано разговаряха и се усмихваха. Но дълбокия тъмнен блѣсъкъ, несвойственъ на младитѣ имъ очи, и топлиятъ руменецъ, що трептѣше по бузитѣ имъ, издаваха, че младата дуа, чиято съдба ^{може би} се решаваше въ тоя часъ е на своя постъ и тревожно бди. Само отъ ~~лице~~ ^{лице} отвреме на време, когато ^{се много отдавна} извивката на хорото ги скриваше отъ погледитѣ на сгледниците, ^{напрежението} им спадаше и тѣ си отдѣхваха за мигъ, оглеждаха се плахо наоколо си и виновно се усмихваха на момъка, що играеше до тѣхъ. Скоро, обаче, далечнитѣ погледи пакъ ги намираха, и бузитѣ имъ отново пламваха, както кжсчето стъкло на нѣкой покривъ отново се запалава, веднага щомъ отмине малката облачна сѣнка.

Една девойка съсрѣдоточваше днесъ, поради странното си държание, множество любопитни погледи ~~на нея~~ ^{на нея} върху себе си. Това бѣше Елена, високата, стройна внучка на дѣда Илия Минчевъ Горния. Отъ мига, когато до нея се хвана ~~лице~~ ^{сип на кожа} сухиятъ, високъ като върлина, Никола, Караивановъ, тя изведнѣжъ потъмнѣ, затвори се въ себе си, играеше и вървѣше като вдървена; зеленитѣ ѝ възтѣмни очи, които винаги имаха видъ, като че се усмихватъ замислено, добиха твърдъ, убитъ блѣсъкъ - сякашъ гледцитѣ имъ се затвориха съ тежка, ~~метална~~ ^{метална} завеса; а на едната отъ джгообразнитѣ ѝ вежди, що обикаляха издалеко, равно и спокойно, очертанитѣ ^и като грудки горни клепачи, се появи малка гѣнка, сякашъ красивата, плътна линия бѣ счупена отъ груба ржа.

Елена знаеше, че тамъ, откъмъ джкянитѣ, кждето поляната се малко възмиваша, стоятъ и я ~~наблюдаватъ~~ ^{наблюдаватъ} домашнитѣ на Никола. Тя усѣщаше като нѣкакви далечни, едва улавими ^{ледни} повѣи, тѣхнитѣ недоволни погледи, долавяше миговетѣ, когато нѣкои отъ ~~наблюдаващите~~ ^{наблюдаващите} сгледниците доближаваха главитѣ си, за да си кажатъ ^{по една} нѣкоя не добра дума за нея, и ^{отгатваша} виждаше враждебнитѣ имъ усмивки. ^{Та знаеше} Тя виждаше всичко това безъ да се обръща - ^{защо} ~~виждаше~~ ^{виждаше} очитѣ виждатъ само напреде си, но човѣшката душа, ^{въ миговетѣ} която се е надигнала да брани правото си на онова малко щастие, което вѣчнитѣ, всемогъщи сили сж ѝ обеща-ли, когато сж я пратили на земята, вижда на всички страни.